

VÁRÁDY FERENCZ ÉS A PÉCSI SZÍNHÁZ

Szegény város.

Szegény város mire jutott?
Valamikor színháza volt,
Operákat adtak benne,
Minden este vidáman folyt.
Élvezhetett a közönség
Műbecsű előadást;
A kedélyre, az erkölcsre
Ez gyakorolt jó hatást.

Most Solymosi, a fő Ripacs,
Tingl-tangl. Kagliosztró,
Daltársulat, zongorista
S a kopott hangu Bignió
Mulattatják Pécs városát —
Ez aztán az élvezet!
Bizon-bizon Pécssett már a
Finom izlés kiveszett.

De hogyha még csak egy szikra
Komoly szándék, jó akarat
Van a t. nagy publikumban:
Építsük meg a színházat!
Affektáljuk a nagy várost,
Orülünk, ha dicsérnek . . .
Hejh pedig hát sok egyéb közt
Színháza nincs még Pécsnek!

Dongó.

Felolvasó szerkesztő és lapkiadó: **VÁRÁDY FERENCZ.**

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 forint 50 krajczár.
Egyes szám 15 krajczár.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

„ISTEN ÁLDD MEG A TISZTES IPART!”

Betoppan a májszter a műhelybe s látja ám a mint az egyik legény papucsban, előtte kötényvel s könyékig fölgűrködve, szétvetett lábakkal, hadonászó kezekkel — *szaval.*

— Hát tégedet mi az Isten nyila talált? Talán bolond gombát ettél?! — Förméd rá a csudálkozásba esett májszter.

— Nem bizom, kedves májszter úr, nem ettem én bolond gombát. Tanulom a szerepemet.

— Micsodát tanulsz? Szerepet? Hát az már meg mi az Isten csudája?

— Hja májszter uram maga ahhoz nem ért. Maga a régi kor embere. Akkor a tislér csak a gyaluláshoz értett; mi már a művészethez is értünk.

— Művészethez? He-he-he!

Nagyot nevet a májszter úr. Még ti mertek művésztől beszélni. Azt se tudjátok, mi fán terem a művészet. Ma már mindent a gép végez. Ti csak enyveztek, tákolgattok, ennyi az egész tudományotok. A remekelés a művészet! Az volt a művészet, a mikor tisztán kézimunkával, a maga erejével remekelt az iparos. He-he-he! A mai gyári munkások, a mai paczzerok beszélnek művésztől. He-he-he! Nem rossz!

Nem afféle ipar-művésztől beszélek én májszter úr. Hanem a szín-művésztől! Tudja meg, májsztram, hogy — műkedvelő előadásra készülök. A „Katholikus legény-egyelet” jótekonycélú műkedvelő előadást rendez. Előadják a „Tót leány”-t. Pompás szerepem van benne. Én játszom a szerelmest. Remélem, a májszter úr is el jön, megnézi a mi művészi előadásunkat.

— Nem vagyok bolond, hogy a ti komédiátokat nézzem! Na, ez már mégis csak sok. Hát mik vagytok ti, komédiások, vagy iparosok? Hát az iparos legénynek való a komédia? Mi? Vagy azt hiszitek, a mi a jogász-urfiaknak jól áll, az nektek is pászol? Hát nem tudjátok, hogy úrnak, bolondnak minden szabad! Persze ti azt gondoljátok, hogy valami nagyszerű az, ha ti az uri-komédiákat majmoljátok. Jobb lenne bizon, ha a dolog után látnátok s dolgoznátok éjjel-nappal, hogy öregségetekre ne kellene — armer-reisendereskedni.

— Jaj kedves májsztram! De a mikor a műza homlokodon csókol bennünket! Mit tegyünk? Hódolni kell az Isten-asszonynak?

— Hát ez már meg mifele isten-káromlás? Ki az az Isten-asszony, a ki egy tislér-legényt homlokodon csókol? Nem hogy Isten-asszony, de még csak tésasszony se lehet, hanem valami „partfifrajla” a ki a porló-rongy szaga mellett az enyv-

szagot is megtűri. Úgy bizon! Ez való hozzátok. A szoba-cziczák csókja, mint a kis gyerekeknek cziczafarka a szivar helyett, nem ám a műza csókja!

— De már engedjen meg májszter úr, ez még sem járja. Gondolja meg, hogy egy egész testületet sért meg.

— Testületet? No csak vigyáz magadra, hogy valósággal meg ne sértsem egy szál lécczel a testületedet?! Hát talán még többen is szenvednek ebben a komédiás nyavalyában? Mi?

— Nem nyavalya ez májszter uram, hanem „nemes ambiczió,” dicséretes hajlam a „művészet” iránt. S ha éppen kíváncsi rá, hát tudtára adom, hogy a Dikics Náczi, a Cseszkó Jani, Briczó Pepi, Lakat Laczi, Szurtos Dini, Pupos Tóni is játszik, meg egy falka „kisasszony.”

— Micsoda? A „pupos” is játszik.

— Még pedig hős szerelmest!

— Na ez sem rossz! Még soha se láttam „pupos” színészt.

— Hja, mit látott májsztram! Ha a „Notre-dami templom harangozója” Quasimodo, meg a „Két árvá”-ban a slájfer lehet pupos, szeretném tudni, miért ne lehetne a „Tót leány” Misó-ja pupos? Nem az alakot kell nézni, hanem a művészi alakítást, azt az eget verő szellemet. S én Istenem! mit tehet arról a Tóni, hogy ő pupos?

— Igen, de hát arról már csak tehet, hogy ne vigye a pupját színpadra.

— Ej-ej gazduram, ne üzzön gúnyt a szegény ember nyomoruságából.

— Hiszen nem én üzök belőle gúnyt, hanem az, aki a pupját színpadra viszi, mint a tevé.

— No már májszter úr, úgy beszél a mint érti. De ne gondolja, hogy annyiban marad. Szó sincs róla, ön „urakat és hölgyeket” sértett meg; ezért mi elégtételt kérünk. Először is én itt hagyom önt s beallok színésznek. Ripacs színigazgató úr, akarom mondani Solymosi úr, a minap, hogy fizetem neki a Bedő-ben két palaczk szilvásit, théat, grogot és 37 stampedli snapszot, azt mondta, hogy azonnal szerződött 100 frt havi gázsival s mint Rómeot mutat be a nagyvilágnak — Szigetváron.

— Misi! Szól a májszter az inasnak. Szaladj föl a városházára, mondd meg a biztos úrnak, hogy küldjön egy-pár markos rendőrt; az egyik legényem — megbolondult!

— Mit? Én megbolondultam? Én a művész! Ezt tovább ki nem állom. Tudja meg májszter úr, hogy ön a bolond! Igen ön! Egyedül csak ön! Mert ön nem tud hevülni a művészetért, önnek

nincs hozzá való esze, s hibázik a művészi kerék az ön agyvelejének remontoire-gépezetében.

— Micsoda? Te a májszteroddal így mersz beszélni? No várj csak! Hol egy lécz!

S a májszter úr fölkap egy szépen meggyalult léczet s uhé-puhé! eltángálja a — művészt.

Ebben a pillanatban lép be a „Kath. legényegylet“ derek elnöke:

— Isten áldd meg a tisztos ipart!

Adja hozzá az áldását.

— Mi ez? Mi történik itt? Kérde nagy meg-

lepetéssel. Mire a májszter tovább folytatván a megkezdett léczzel való tusolást, azt válaszolja, hogy:

— Készülünk a műkedvelő előadásra!

Az elnök úr megrökönyödik és hátat fordítva a borzalom színhelyének azzal távozik, hogy:

— Isten áldd meg a tisztos műkedvelést; nem kérünk belőle.

S hihető, hogy csakugyan ez volt a „Kath. legényegylet“-ben az — utolsó műkedvelő előadás.

Úgy legyen!

Úgy aztán lesz áldás a tisztos iparon!

Egy régi iparos.

Mutatóvány a „Pécs-Baranyai Naptár“-ból.

Kellemes állapot idegbajosoknál Pécsen a király-utczán, mikor estefelé az új divatu boltajtókat becsukják. |

Akaratlan lefőzés.

LEÁNY: De én még nem akarok férjhez menni! Én még tanulni szeretnék!

ANYA: Az nem szükséges, a férfiak a nagyon okos nőket nem szeretik.

LEÁNY: Óh, hát azt hiszed, hogy minden férfinak olyan természete van, mint a papának?!

Színésznő-műveltség.

Színész: Nos hát kedves Róza kisasszony, legyen oly szives és mondja meg a direktor urnak, hogy ha előbb találkozánk vele, hogy a Philippinél találkozunk!

Színésznő: *Ki az a Philippi?*

Kövezet és czipő.

— Uram, minap egy czipőt vettem az Orfnál, ennél a kiállítási érmeikkel fölcifrázott borász-czipésznél és képzelje — *egy hónap alatt elrongyolódott a talpa!*

— Nagyszerű fölfedezésre jutottam! Azt hittem eddig, hogy azért szakad annyi czipő Pécssett, mert a kövezet rossz; pedig úgy látszik, nemcsak a kövezet, hanem a — *czipők is rosszak!*

A mi sok, az sok.

Nő: Mily gyönyörű bokréta! A szerelem és hűség jelképe. Fog az ön szerelme addig tartani, Béla, mint ez a bokréta?

Ifju: Ah, kérem, az már mégis sok volna! Hát nem látja, hogy ez — *örökzöld!*

KAKUTYI — MAKUTYI

budolavárosi jó sz. mszédok.

— Szómszéd, tud-e moaga, hoagy a zuarak miének kiérik a Péerczel-boankétára *ét foarintot éegy bieletár?* Haá?

— Oazír, méer muozsika léesz méeg soámpányi!

— Dá, dée ha néem kell! Oazír, hoagy a *széegény poálgár él néé méehessen a zuarak keezé!*

Metamorphosis.

— *Előlegezett báli vers.* —

*Parányi lábaid
Oly égiek Helén!
S azok a bál czipők!
A szűm feszeng helyén.*

*De ó! ha nő leszesz
A szűm nyugalma fucs!
A bálczipő mi lesz?
Milyenemint — papucs!*

Dárdás Gyárfás.

A beteg asszony.

— Mondd édesem, aranyos kis beteg tubiczám, nem kívánnál valamit?

— De igen; találd ki, mit szeretnék?

— Talán egy kis befőttet, narancsot, lemonádét, borlevest, malagát, madeirát, piskótát, déli gyümölcsöt, czukedlit, süteményt, sonkát, théát, kis pástétomot.

— Nem, nem, nem!

— Hát mit szeretnél kincsem?

— *A korzón sétálni!*

ORVOSI VIZSGÁJN.

Tanár: Miként hozna ön eszméletre egy teljesen részeg embert?

Vizsgáló: A fülébe kiáltanám, hogy itt van a *pénzes levélhordó.*

Érdekes fináncz-végzés.

Azsiában, Csincsekléziában a pénzügyigazgatósági nagy mogul, a ki a mi elnevezésünk szerint, körülbelül annyi mint pénzügyigazgató; egy bizonyos ügyben egyik alantas közegéhez a következő végzést intézte:

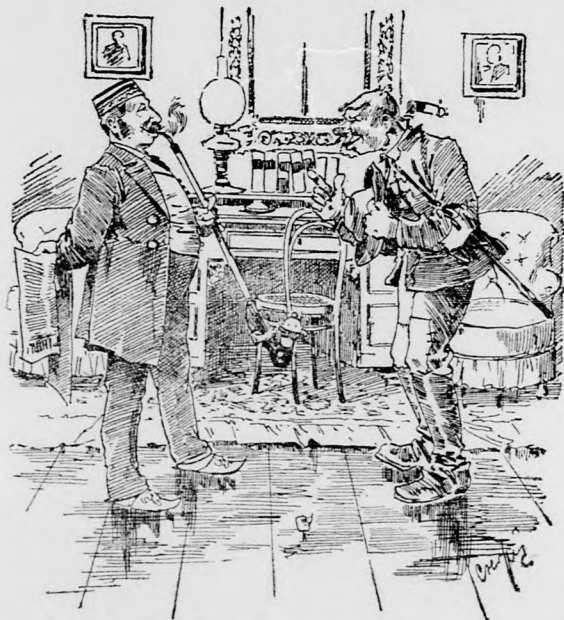
„Az ur talán érdekelve van?! . . . Vigyázzanak! . . . Oda találok ütni a fejükre!!!“

Az illető hivatalnok, a ki nem szokott ehhez a hanghoz, mert a mint mondják a művelt nyugatról, Európából került Azsiába, mit tehetett egyebet, nótára gyujtott:

„Már ez aztán, már ez aztán valami!“

A főszolgabíró úr

a falusi állategészségügyi felügyelőhöz.

— Jelen volt kend, a mikor a Csicsóék lépfenében elhullott marháját folbonezolták?

— Hm! Hogy gyelön vótam-e az konzulásná? Mán hutyun ne löttem vóna gyelön, a mikó én vagyok jaz marhák hivatalos gyámgya!

KELLEMETLEN MEGERŐSÍTÉS.

Egy kalapüzletbe belép egy züllő alak, tört, gyürt czilinderrel, a miről látszott, hogy már nagyon sok évig szolgált.

Vevő: Nekem, reményilem olcsóbban számítja, mint másnak; mert — mint czilinderem bizonyítja — kundsajtjuk vagyok.

— Kereskedő (gúnyosan): Még pedig igen régi kundsajt!

Óh azok a nők!

— Mit esinálnak az új házasok? Képzelem van esókolódzás egész nap!

— Nem a! kedvesem. Nagyon blazirt a férj. Úgy esókolódnak csak, mintha orvosi rendeletre esókolódnának; este, reggel — egy kanállal!

Elhiszi neki.

A diák azt írta apjának, hogy órája, mit tőle kapott, csolnakázás közben a vízbe esett s így másra volna szüksége.

Az apa azonnal megértette, hogy hova lett az óra s ezt írta fiának:

„Hogy órad eluszott, azt elhiszem!“

Műkedvelők.

A „Pécsi kath. legény-egylet“ — műkedvelői.

Alias:

A mú-kedv — ölöi!

CZUKROS MOGYORÓ.

*Was ist den Laczi eingefallen?
Wir werden alle dislocirt,
Mint labdákkal játsznak velünk,
Das ist bei uns noch nie passirt.
Schrecklich! barátom, was sagst dazu,
Das hat auch Bach uns nicht gethan
S ez alkotmány, kosts mir ein Lachen,
Sofort zeig ich's den Jeki an.*

*Ich sol nach Pécsvárad, barátom
Unter dem Zengö schöne Gschicht,
Was dort der Aladár verdorben hat,
Muss durch mich werden reparirt.
Ich sehs ja ein, hogy ott egy kéz kell,
Der fest halt, der regieren kann,
De hát a pécsi járás tönkre megy,
Wie fangts der alte Antal an!*

*Der arme Karcsi muss nach Dárda,
Nach Sásd maschirt der Aladár,
Máté nach Siklós und so weiter,
Biztosan csak a Lajos áll.
Mein Freund, ezt nem lehet engedni,
Das lasst mein guter járás nicht,
Meyyek Garéba küldöttségért,
Damit man petitionirt.*

*Ich muss da bleiben, was mach ich dort
In Pécsvárad. Elendes Nest!
Ich soll ein Csokolader trinken,
Das ist für mich Freund kein Geschäft.
Wenn nicht der Nick ein Filiale
In Pécsvárad erichten wird,
Hát nem megyek! Freund kannst mir glauben,
Ich sags den Laczi ins Gesicht!*

II. Penna.

Elkésztett fürdői levél.*)

Tulipánhalom —

Szerkesztöm! Honfím!

Itt vagyok, megjöttem. Kétkedő lelkeket borulatán, mint lomha, nehéz felhőkön titáni erejével a mindenséget éltető napnak piros színben játszó arany sugára, erőt vett a milliárd érzelmektől háborgó szívemben szelid galambként fészkelő vágy: színről színre láthatni a göröngyeiben és imádott haza földjének egyik legszebb ékét, legfenségesebb gyöngyét — Tulipánhalomot.

* E fürdői levél a jeles irónőtől collegánkhoz a „Pécs“-hez volt czimezve, de tévedésből hozzánk kerülvén, most 3 hó után indiskretió nélkül közölhetjük. V. Jankó.

Tulipánhalom! Tünde álomképeimnek legbájosbika te! Oh hogy bájosan zengzetes nyelvünk egyik legszebb szavának végtagja ily ocsmány állattal, a nyers erő ily monstre kifejezésével végződhetik. De vissza Tulipánhalmára, eszményeim rafaeli ecsettel vissza nem adható varázs tüneményének ködfátyolképéhez. Végre láthatlak! Virágtól illatos keblednek puha pázsitjára borulhatok és harmatos gyöngyöktől ragyogó világos-zöld milliárd fűszálaidnak harmat-cseppjeiben füröszthetem a kora csalódás kinjaitól a „Poudre de Serail“ által el nem simítható megszaggatott halavány orczámat.

Isteni hely, mely még a legparányibb virágon is a szüzi ártatlanság lenge himporával vagy eltelve (minő gúnyja nemünknek az erősebb faj e zsarnoki túlkápása, hogy e szót meri használni „himpor“) fogadj engem, a rút világ kaján irigysége által mélyen megsebzett ifjú szende leánykát, ki már annyi tavaszát áldozta fel a kérlelhetlen nemezisnek, szívesen, oly szívesen miként az édes anya fogadja keblére boruló megtévedt gyermekét, vagy a hú nő a kalandutjaiból megtért férjet.

Ah! miért is jött ajkaimra e rút szó, hisz itt e dicső tájon, hol kora reggel a magányos verebek ezrei zengik dics-énekeiket a magasság régióihoz, itt az azur kék ég boltozata alatt, égbe meredező pók-hálós fenyőfák illatárjában nem ismerik a földgolyó e minden rossztól megmétélyezett zsarnokát, kinek neve — férj! Itt tiszta, üde a lég, romlatlan a kedély, szabad a szív és Vesta szüzeinek lilium fehér kezeit viráglánczok kötik össze. Itt nincs hívalkodó remény, friss patakonként vidáman csörgedező vérünket nem zaklatja a szilaj vágy, itt nem ejt meg az élvek opálszínben tündöklő csalóka illúziónhálója, itt a legtisztább nedű a harmat a legkedvesebb esők a nőtársi esők, itt a tánczot csak játszi szellők villi keringésében és a pajkos pillikék könnyű futásában élvezzük.

Itt vagyok! A keserű csalódás fel-felbukkanó sirálymadara, a szárnyas világ e legesodásbika — óh ismét e rút szó! — üzött ide: az unalom nehézkes szárnyain vetett Tulipánhalmára a sors. Óh miért nem George hozott ide? El, el! te rémalak, én gyűlölöm a férfiakat. Egykor szerettem, biztam bennük. Mert gyenge valék. Az önző természet tette gyengévé nemünket. Mert: mi a nő? Áldozat. Azzá teszi az élvvágy. Küzdhetünk-e a kéjekért sóvárgó férfiu akarata ellen? Vasakarát az, mely alatt a nő mint gyenge virágszál meghajlik és megtörten egy ottománra dől. Démoni erővel uralkodik rajtunk e férfiu és elrabolja legszebb ékünket.

De minő gondolatok ezek? El az — erdőbe!

Csipkés leveleivel, kő-rakás mögül hajlik ki az élénk-zöld páfrány, a szellő mozdulására belemártogatva levelének hegyét az üde vízbe, mely csobogva tör elő a csodás hieroglyphekkel tele irt kövek mögül, megáztatva a fölötté elsimuló bársony moha gyökereit; ennél szebb, finomabb szőnyeggel India sem dicsekedhetik. Félve teszem le lábaimat, minden mozdulatom egy-egy életet öl, tipor el.

Honnét az erdő millió éke?

Vajjon a drágakő, mely fényesre csiszoltan kerül ki művészi kezek alól, szebb-e mint a napsu-

gárban ragyogó harmatcsepp a nefelejts zománczos szirmán?

Miért nyugodt az erdő?

Nem zaklatja önvád a fát, mely a napsugárt fölfogja és csak smaragdszínben juttatja lombjain át a virágokhoz?!

Nem irigyli a kőrözsát a kakukfű, meit az magasban, az éghez közelebb virulhat?

Ábrándok hona az erdő, oda bujdosom.

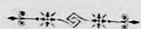
Ah de most veszem észre, hogy fürdői tudósítás helyett ábrándoztam. Ábránd a női szív balzsama.

Mentsen ki szerkesztőm és róvja fel ez isteni hely szépségének.

Tulipán-halom! bánatos lelkem enyhe menhelye te fogadj kebledre!

Isten velünk!

— anka.

Isten áldd meg a tisztos homédiát!

Meghívó.

A pécsi fiakker-társaság

saját zsebje javára.

kocsis, hordár és szentháromságtámogató urak, valamint szobatakarító, mosónő és rongytépő úrhölgyek, nemkülönbén gesztenyeáruló kisaszszonyok közreműködésével a

Nagy Gadó pajtájában

f. hó 32-én

műkedvelő előadást rendez.

Szinre kerül:

ATÓTLEÁNY.

Eredeti kocsiszin-mű több fölvonásban.

Személyek:

Tót atya	A 67-es fiakker úr.
Tót anya	Bábi, mosónő úrhölgy.
Tót atyafi	Egy majlát-téri magánzó úr
Tót anyalány	Vicza, portörölő k. a.
Tót legény	A Nr. 27-es hordár úr.
Tót lány	Terkicza, rongytépő k. a.

Tótok, népség, katonaság.

Bővebb értesülés nyerhető a „Kath. legényegylet” falragaszain.

Stefanek Vendel keservei.

Aj-jaj pan szerkeszti, Magocsaba mi tertin: niken.
Zujságba beirni, tesik kirem szipen.
Mágocs kessig szentes, de igaság vikom,
Tesik hát halani, mi tertinte nikom.
Kit hit elit vota, szolt nekem pan Schmul,
Ki van eluljárú s tudja kiabálni,
Zaszongya, hogy lesz egy kezvacsora mama,
Mer új Rabinus fog gyuni Mágocsaba.
Gondoltam magamnak: ej ezt mar megnizek,
S mingyan a pan Schmul adot egy biletet.
Vóta egy rosz bankóm, itet kifizetem,
Mer in a Rabikért sokat megeselekszem.

Zestire menyaszunyunak montam: tyihó Emmicza,
S furtam bele uj luk a — nadrag szijomba.
Vetem botot, kedment, szom Stefanszki gazda,
S mentem Fiumiba, a ki nalunk kocsmá.
Aj, man sokan ott vót, igyvidek, augulárok,
De nekem mig sem tetszete a dolog.
Nem gyut el nas biszkup a pan Rebernyi,
Hat a Rabi hol van, keztem mirges lenyi.
De mig se nem szóltam, mer vacsorat hoztak,
Aj finom Csoletot és fajn kuglikat.
Etem hat, itam hat s nem is halotam mán
Mit beszit a Schmul meg nas jegyzo Thámán.
Egyszerre zaszongyak, vacsoranak vige,
Pedig mig nem vót a fekete kavi se.
Kereskeril forgott egy kicsikit nekem,
De azir felaltam s larmaztam mirgesen.
„Hat a Rabi hol van, vagy nem is tán gyut el,
Mir nem parolazik hat a Stefanekel?”
„Csit, csit!” kéril szomszid nekem kiabata,
„Ne zavadzál, szoplyak” s vagtam zodalaba.
„Hol van hat a Rabi, gyijjen ide mondok,
Vagy pan Schmul agyon vissza a forintot.”
Lete ere larma, „Móle!” kiabaltak,
In csak keveteltem, hogy a Rabi lassak.
Akor a Sakter, ki meletem ilte,
Fogta nekem nyakam is kipen terilte.
Orditotam szernyen, jarta keze laba,
De azir kidobtak nekem az uczara.
Mentem haza busan, ete beül mireg,
Hát zenyim menyaszuny aluta mikor haza irek.
Igy vársz tied völegény, mi? ej de no csak kapsz te,
Biget mint a bornyu, vertem vissza-zessze.
Masnap kesigházra mirgesen bealok:
Pan biro, moj kmoter, tegyen igasagot.
Elmondok pan Schmul tulem forint vete,
Is hunczut Sakter kipen terilgete.
Mangya ra pan biro: „Ti szi velki szamar,
Hej do Tekla halgas, vigyen el a tatar.”
Aj-aj kiabálni keztem ere nagyot,
Hat kessighazarul is kisbiro kidobot.
Se forint nem meg van, se Rabi nem lattam,
Csak Sakter eklitul most is kik a hatam.
Mig se nincsen nekem sehó igassaga,
Tessik pan szerkeszti, beirni zujságba,
Ezt mondok én Stefanek alazatos szolgálja.

L. I.

Játszik.

- A.: Játszik ön?
B.: Igen.
A.: Játszik biliárdot?
B.: Nem!
A.: Hát dominót?
B.: Nem!
A.: Vagy sakkot?
B.: Nem!
A.: Kártyáz?
B.: Nem!
A.: Mit vagy mivel játszik hát tulajdoképen?
B.: A magyar vörös-kereszt sorsjegyei!

A MINAP.

A minap egy társaságban
Együtt ültünk, a hol végre
Összekapott egymással a
Szomszéd pék és felesége.

A pék egyre arról beszélt,
Mily sok a neje hibája,
Ki ezt végre megsokalta,
És ily szókra nyílt szája :

„Kérlek, hogy ha már tenéked
Nem kellek, keresztény szíved
Annyit mégis megtehetnél,
Hogy a **más kedvét ne vedd el!**“

Pizskafa.

Már most kérendő levelező-lap utján Richter
F. Ad. és társától Bécs, I., Nibe-
lungengasse 4., Rudolstadt, Olten, Rotter-
dam, London E. C. vagy New-York, 310 Broadway,
a képekkel ellátott

„A gyermek legkedveltebb játéka“

című könyv. Ezen pompás színezett és számos te-
kintélyes tudós bírálatát tartalmazó könyv bérmentve
megküldetik.

Minden anyának olvasnia kellene ezt!

Kuriózum.

A mohácsi város-atyákat választottak a héten
s mert a „sötétség“ Mohácson nagy szerepet játszik,
— beválasztottak egy — *éjjeli baktert is!*

Keresztői dudaszó.

— K. J. urnak, helyben. Nagyon jól
tette; tökéletesen igaza van. Az efféle
hóbort ostromozandó. Előre tudjuk azon-
ban, hogy lesz ribillió! A sok sértet mű-
vészi önértet ki fog törni mint a vulkán.
Lesz nyilatkozat. S mi már a „Magyar-
Francia“-nál biztosítani készülünk az
életünket. Előre rettegünk. Lehet, hogy
a hőszerelemes „lovagias“ elégtételt kér,
ha magáért nem, hát a megsértett höl-
gyekért. Igen, mert ön a „tisztos ipart“ a
nagyabecsült „polgári elem“-ets a „nemes

és magasztos“ szórakozást, a dicséretre méltó törekvést és önművelődést, a jó-
tékonyságot támadta meg, midőn a komédiázó „sneider- és tislér-legények“-et,
hazánk iparának nagyreményű sarjait kigúnyolta. Uram, ön szentségtörést kö-
vetett el. A magyar ipart megbántotta. Hogy Lütke szónoki elokvenziával,
nagy hatással elmondott, korszakot alkotó parlamenti beszédére hivatkozunk :
„Ügy tett, mint az a madár, mely a saját fészkebe rondít!“ Fogadja a „Kath
legény-egylet“ méltó utálkodását, megvetését; és a mi nagyabecsülésünket.
Az Isten éltesse s adjon sok ily derék, józan eszű iparost az országnak. Isten
áldd meg a tisztos ipart! Tust rá! S énekeljük a „Gottesheile“-t. de —
magyar szöveggel; mert a schwartz-gelb zászló is csak akkor sértő, ha
„schwartz-gelb“, amihelyt „fekete-sárga“ akkor már — **nemzet szin**. Minden
magyar, csak magyarul legyen mondva. Na ja!

Kaphatók a napitárak minden napitárlátnistónál.
Kiadja ENGEL LAJOS könyvkereskedése Pécsen.

Német nyelven megjelent a **Funkirchner Bote** című képes napitár.

a sásdi biró esetének leírása.

Különösen föltűnést kelt

szolgát

nélküldözhetően kézikönyvvül

mint p. meghívók, körlevelek stb. széküldésenél,
Czintára, körülbelül 8000 czímet tartalmaz Baranya, Tolna és Somogy megyében lakó nagyobb-
részt tisztviselők, virilisták, orvosok, ügyvédek stb. köreiből s minden házból gyakori esetben
számos képpel s változatos mulató tartalommal.

ára 40 krajczár,

az 1890-ik évre

Pécs-Baranyai képes napitár